

Wyróżnienia honorowe „Wybitny Polak”

Prof. Jerzy Buzek

Prof. Jerzy Buzek nieprzerwanie od 2004 r. jest posłem do Parlamentu Europejskiego, obecnie – członkiem Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii. 14 lipca 2009 r., zdobywając 555 spośród 644 ważnych głosów, został wybrany na stanowisko przewodniczącego Parlamentu Europejskiego. Tym samym został pierwszym przewodniczącym najbardziej demokratycznej z unijnych instytucji pochodzącym z Europy Środkowo-Wschodniej.

Podczas 2,5-letniej kadencji doprowadził m.in. do sfinalizowania ratyfikacji Traktatu z Lizbony, zastępującego dotychczasowy Traktat z Nicei. Od wielu lat jest zaangażowany w kwestie dotyczące energii, razem z Jacquesem Delorsem zaproponował utworzenie Europejskiej Wspólnoty Energetycznej, mającej realizować zdecydowaną i skuteczną unijną politykę energetyczną. Obrońca i promotor praw człowieka; jest również głęboko zaangażowany w rozwój partnerstwa UE z krajami sąsiedztwa.

Prof. Jerzy Buzek jest inżynierem chemikiem. W 1981 r. w Gdańsku został wybrany przewodniczącym pierwszego zjazdu Solidarności, w ramach działalności opozycyjnej przewodniczył następnie Komisji Zakładowej Związku oraz kolejno IV, V i VI Krajowemu Zjazdowi Delegatów NSZZ Solidarność. Jako przewodniczący Parlamentu Europejskiego skutecznie zabiegał o nadanie esplanadzie przed jego siedzibą imienia Solidarności 1980.

W latach 1997–2001 prof. Jerzy Buzek, pełniąc funkcję premiera Polski, przeprowadził w kraju kluczowe reformy: emerytalną, zdrowotną, edukacyjną, administracyjno-samorządową oraz górnictwa. Jego rząd wprowadził Polskę do NATO, a także rozpoczął negocjacje akcesyjne z Unią Europejską.

W listopadzie 2012 r. prof. Jerzy Buzek odebrał z rąk prezydenta RP Bronisława Komorowskiego najwyższe polskie odznaczenie – Order Orła Białego – w uznaniu zasług dla przemian demokratycznych w Polsce, za działalność naukową i państwową oraz za wybitne osiągnięcia w działalności politycznej na arenie międzynarodowej.

Posiada tytuły doktora honoris causa wielu polskich i zagranicznych uczelni oraz honorowe obywatelstwo kilkudziesięciu polskich miast.

Tadeusz Mazowiecki

Urodzony 18 kwietnia 1927 r. w Płocku. W latach 1958–1981 był redaktorem naczelnym „Więzi”. W latach 1961–1971 był posłem na sejm i członkiem Koła Znak, odpowiedzialnym za jego politykę. Wspierał Komitet Obrony Robotników od momentu jego powstania. W sierpniu 1980 r. znalazł się wśród inicjatorów apelu polskich intelektualistów wspierających strajkujących w Gdańsku robotników. Jako przewodniczący Komisji Ekspertów przy Międzyzakładowym Komitecie Strajkowym odegrał wielką rolę w poszukiwaniu formuł i zapisów, które znalazły się w kluczowych punktach Porozumienia Sierpniowego.

Redaktor naczelny „Tygodnika Solidarność”, pierwszego legalnie wydawanego ogólnopolskiego pisma Solidarności, którym kierował do jego zawieszenia 13 grudnia

1981 r. W tym samym dniu internowany, był przetrzymywany w obozach w Jaworzu i Darłównu.

W 1987 r. wyjechał na Zachód, gdzie spotkał się z wieloma związkowcami i politykami oraz wygłaszał odczyty o polskich aspiracjach. W Rzymie spotykał się z Janem Pawłem II przed jego pielgrzymką do Polski.

Po powrocie do kraju uczestniczył w negocjacjach poprzedzających Okrągły Stół. Brał udział w obradach jako współprzewodniczący zespołu do spraw pluralizmu związkowego i koordynator pracy zespołów negocjacyjnych opozycji. W 1989 r. ponownie został redaktorem naczelnym „Tygodnika Solidarność”.

Po zwycięstwie Komitetu Obywatelskiego w wyborach czerwcowych w 1989 r. został przez sejm powołany na urząd premiera. Jego rząd był pierwszym za żelazną kurtyną, którym kierował polityk niekomunistyczny, a większość ministrów była związana z dotychczasową opozycją. Rząd Mazowieckiego kładł fundamenty pod budowę demokratycznego państwa. Reformował gospodarkę, przywrócił niezależność polskiej polityce zagranicznej, doprowadził do uznania polskiej granicy zachodniej przez jednoczące się Niemcy, przygotował reformę samorządową oraz rozpisął wybory samorządowe.

W grudniu 1990 r. przegrał rywalizację w wyborach prezydenckich, a jego rząd ustąpił. Stworzył wówczas Unię Demokratyczną, którą kierował, następnie do 1995 r. stał na czele Unii Wolności. Od 1991 do 2001 r. był posłem na sejm, przewodniczył m.in. Komisji Konstytucyjnej i Komisji Integracji Europejskiej.

W latach 1992–1995 był specjalnym sprawozdawcą Komisji Praw Człowieka ONZ w byłej Jugosławii. Współtworzył Konstytucję RP z 1997 r., był głównym autorem jej preambuły. W 2010 r. został doradcą prezydenta RP Bronisława Komorowskiego.

*Na podstawie opracowania prof. Andrzeja Friszke,
Premiermazowiecki.pl*